

Komentář k evangelium 24. neděle v mezidobí: sedmasedmdesátkrát

17.09.2023

**Slova svatého evangelia podle
Matouše, Mt 18,21-35**

Petr přistoupil k Ježíšovi a zeptal se:
„Pane, kolikrát mám odpustit svému
bratru, když se proti mně prohřeší?
Nejvíce sedmkrát?“ Ježíš mu
odpověděl: „Neříkám ti nejvíce
sedmkrát, ale (třeba)
sedmasedmdesátkrát. Nebeské

království se podobá králi, který chtěl provést vyúčtování se svými služebníky. A když s vyúčtováním začal, přivedli mu jednoho dlužníka, u kterého měl deset tisíc hřiven. Protože (dlužník) neměl čím zaplatit, pán rozkázal prodat ho i se ženou a dětmi a se vším, co měl, a tím zaplatit. Tu mu ten služebník padl k nohám a na kolenou prosil: `Měj se mnou strpení, a všechno ti zaplatím.' A pán se nad tím služebníkem smiloval, propustil ho a dluh mu odpustil. Sotva však ten služebník vyšel, potkal se s jedním ze svých druhů ve službě, který mu byl dlužen sto denárů. Začal ho škrtit a křičel: `Zaplať, co jsi dlužen!' Jeho druh padl před ním na kolena a prosil ho: `Měj se mnou strpení, a zaplatím ti to.' On však nechtěl, ale šel a dal ho zavřít do vězení, dokud dluh nezaplatí. Když jeho druhové ve službě viděli, co se stalo, velmi se zarmoutili. Šli a pověděli to všechno svému pánovi. Tu si ho pán zavolal a řekl mu:

„Služebníku ničemný! Celý dluh jsem ti odpustil, protože ji mě prosil. Neměl ses tedy i ty smilovat nad svým druhem, jako jsem se smiloval já nad tebou?“ A jeho pán se rozhněval a dal ho mučitelům, dokud by nezaplatil celý dluh. Tak bude jednat s vámi i můj nebeský Otec, jestliže každý svému bratru ze srdce neodpustíte.“

Komentář

Petrova otázka reaguje na obtížné téma, které se týká nás všech: potřeby odpouštět. Je to otázka, která se často objevuje kvůli nevyhnutelným třenicím každodenního života v rodině, s přáteli i v profesních vztazích. Nezřídka pociťujeme smutek, když si myslíme, že nás někdo urazil, pohrdl námi nebo nám ublížil, a to nejen jednou, ale opakovaně. Odpuštění něco stojí. Proto se nám zdá rozumná

Petrova otázka: Mám vždy
odpouštět?

Benedikt XVI. nás vybízí k zamyšlení nad tím, co odpuštění obnáší: „Vina – říká – je skutečnost, objektivní síla; způsobila zkázu, kterou je třeba překonat. Proto odpuštění musí být víc než ignorování, než pouhé chtění zapomenout. Vina musí být odstraněna, uzdravena, a tím překonána. Odpuštění má svou cenu – především pro toho, kdo odpouští: musí v sobě překonat utrpěné zlo, musí ho v sobě jakoby spálit a tím se obnovit, aby pak do tohoto procesu proměny, vnitřního očištění zapojil i druhého, viníka, a oba se tím, že zlo plně vytrpí a překonají, stali novými. V tomto bodě narážíme na tajemství Kristova kříže“¹.

Obtíže, kterým při odpouštění čelíme, nejsou ve skutečnosti tak velké ve srovnání s tím, co pro každého z nás udělal Ježíš Kristus. V

tomto podobenství je velmi dobře ukázán kontrast mezi malicherným přístupem lidí při odpouštění z vypočítavosti a nekonečným Božím milosrdenstvím. Jedna hřivna se rovnala šesti tisícům denárů a jeden denár byl denní mzdou dělníka. Deset tisíc talentů byla přehnaná částka, která nám dává představu o nesmírné hodnotě odpouštění, kterého se nám dostává od Boha.

Svatý Josemaría nám dává najevo, že „podobenství o služebníkovi, který dluží deset tisíc hřiven, dobře odráží naši situaci vůči Bohu: ani my nemáme dost na to, abychom splatili obrovský dluh, který jsme si nadělali mnoha projevy Boží dobroty a který jsme zvětšili svými osobními hříchy. Bez ohledu na to, jak statečně budeme bojovat, nebudeme nikdy schopni spravedlivě splatit tolik, kolik nám Pán odpustil. Boží milosrdenství však bohatě vynahrazuje bezmocnost lidské

spravedlnosti. Ano, může se považovat za spokojeného a odpustit nám dluh, jednoduše proto, že je dobrý, protože jeho milosrdenství je věčné.“²

Jak bychom mohli tváří v tvář takové Boží velkorysosti vůči nám neodpustit druhým? „Nenechme se tedy zviklat,“ zdůrazňuje dále svatý Josemaría, „vzpomínkou na urážky, kterých se nám mohlo dostat, na ponížení, která jsme utrpěli – jakkoli byla nespravedlivá, necivilizovaná a krutá –, protože není vlastní Božímu dítěti, aby si vedlo připravený rejstřík se seznamem škod. Nesmíme zapomínat na Kristův příklad.“³

Právě s pohledem upřeným na Ježíše se můžeme zříci veškeré zášti a zachovat si zdravé srdce bez nepřátelství.

Jsme-li v pokušení neodpustit, vzpomeňme na slova milosrdného pána na adresu onoho

nemilosrdného služebníka:

„Služebníku ničemný! Celý dluh jsem ti odpustil, protože si mě prosil.

Neměl ses tedy i ty smilovat nad svým druhem, jako jsem se smiloval já nad tebou?“ (vv. 32-33).

Prožíváním radosti, vyrovnanosti a vnitřního klidu, které pociťujeme, když je nám odpuštěno, se můžeme s Boží pomocí připravit na možnost odpuštění z naší strany.

1 Joseph Ratzinger - Benedikt XVI., Ježíš Nazaretský, I, Rizzoli - Bur Essays, Milán 2011, s. 190-191.

2 Svatý Josemaría, Boží přátelé, č. 168.

3 Tamtéž, č. 309.

Francisco Varo // Photo:
chuttersnap-Od - Unsplash

.....

pdf | dokument generován automaticky
z [https://opusdei.org/cs-cz/article/
komentar-k-evangeliu-24-nedele-v-
mezidobi-sedmasedmdesatkрат/](https://opusdei.org/cs-cz/article/komentar-k-evangeliu-24-nedele-v-mezidobi-sedmasedmdesatkрат/)
(20.02.2026)